

— Скоро, днесъ още.

— И кое ще бъде въроятното трайниѣ на тѣзи болѣсть.

— По всичко що ся види тетангъ, ако дойде, ще остави болниятъ мъртъвъ въ нѣколко часа отгоръ, когато възпалението на мозга ще подвѣйствува не толкозь поразително и за деветъ дни ще можаше нѣкой да храни малкъ надѣжд.

Трѣба да заблѣжнимъ мимоходомъ, че всичко това ся говореше наистинъ прѣдъ Раула, но той ся намираше въ таквъ състояниѣ, што неможеше нищичко да чуе а много позече неможаше да разбере нищо отъ онова що бы ся докатило до ушитъ му.

— Трѣба ли ви нищо? попита Янка: кажѣте ми, господине докторе, за да пазявъ отъ ставъ да можете свободно да дѣйствувате.

— Доисте ми еднатъ лѣвъ за покание на кръвъж и приврѣски да свѣржж разжж.

Момата му даде какво то поиска и пазѣ.

ГЛАВА 6.

Магдалина Шамваръ.

Чини ми ся че долде часгъ да кажемъ на читателитъ си кои были Янка и майка й.

Истълкованията които има да дадемъ сж кратки. Прѣли тридесетъ или тридесетъ и петъ години отъ врѣмето въ което ставаше това що разказвамъ, нѣкой си Вилхелмъ или Гийльмъ Шамваръ, последень потомецъ на едно семейство нѣкога си едно, но испослѣ развратено и испаджло комай до освирмашаваніе, обше придобылъ по наследство бащиното си притежаніе Малкжж Кулж съ нѣколко прилежащи ией пусталы земли, които съставяхж едно умѣренно чифличше.